

Meditatie 1 Korintiërs 9:15-27

In de meditatie van vorige keer heb ik met u nagedacht over het feit dat Paulus afziet van z'n recht om loon te ontvangen voor z'n arbeid in de gemeente en als tentenmaker zelf in z'n levensonderhoud heeft voorzien. Dat is niet de normale gang van zaken. Hij heeft met allerlei voorbeelden duidelijk gemaakt dat hij als boodschapper van de Here Jezus het volste recht heeft om van het Evangelie te leven. Maar als dit recht de verkondiging in de weg staat dan zal hij van z'n recht afzien.

In de tekst van vandaag gaat Paulus hier nog even op door en laat zien dat de voortgang van het Evangelie de hoogste prioriteit heeft en zelfs belangrijker is dan het ontvangen van loon. Want het Evangelie moet verkondigd! Die noodzaak is Paulus opgelegd. Hij is door de Here Jezus zelf geroepen om z'n leven in dienst van het Evangelie te stellen. Het Evangelie niet verkondigen zou simpelweg ongehoorzaamheid zijn aan Degene die hem heeft geroepen. Vandaar dat hij schrijft *'wee mij als ik het Evangelie niet verkondig!'* Het is een heilig opdracht waar Paulus niet onderuit kan, al krijgt hij er geen cent voor. Paulus heeft zijn hele leven besteed aan het uitdragen van de boodschap van Christus. Het gaat om het zoveel mogelijk winnen van mensen voor Christus (19). Dat woordje 'winnen' komt in dit gedeelte maar liefst vijf keer voor. En ook nog een keer het woordje 'behouden'. Die woorden 'winnen' en 'behouden' moeten we letterlijk nemen. Het gaat om redding! Buiten Christus is er geen redding. Zonder Christus ben je verloren. En Paulus ervaart een enorme drang om mensen die in verlorenheid leven te winnen. Ik ben wel eens bang dat wij die drang aan het kwijt raken zijn. We hebben God heel lief gemaakt en doen alsof het met iedereen die een beetje religieus is wel goed komt. Maar een mens heeft redding nodig, moet met God verzoend worden. Een mens heeft Jezus de Verlosser nodig die bevrijdt van schuld en dood. Dat is letterlijk een verschil tussen leven en dood.

Dat doel heeft Paulus steeds voor ogen in zijn omgang met de Joden en met de niet-Joden, dat zijn de mensen die zonder wet zijn.

Hoe ging dat in de praktijk? Paulus heeft in zijn arbeid met heel verschillende mensen te maken. De gemeenten die ontstonden bestaan vaak uit Joden en niet-Joden. En dat geeft ook best spanning. De Joden die de Here Jezus leren kennen blijven na hun bekering gewoon Joden. Net zo als wij toen we gelovig werden

gewoon Nederlanders bleven. Die Joden blijven de sabbat houden, blijven de besnijdenis toepassen en eten het voedsel zoals is voorgeschreven in de wetten van Mozes. En als Paulus onder zijn Joodse landgenoten is doet hij daar voluit aan mee. Hij heeft er zelfs voor gekozen om Timotheüs die een Joodse moeder heeft en een Griekse vader, te besnijden. Dit doet hij omwille van de Joden lezen we in Handelingen 16:3. Deze besnijdenis van Timotheüs is niet nodig voor Timotheüs zelf. Het wel of niet besneden zijn verandert niets aan zijn eigen relatie met God, maar als hij als zoon van een Joodse moeder niet besneden zou zijn dan zou dat de verkondiging van het Evangelie onder de Joden in de weg staan. En dat mag onder geen beding. Want de Boodschap moet verkondigd worden. Paulus wil zijn volksgenoten winnen voor de Messias en daarom doet hij met ze mee in hun gebruiken.

Maar als Paulus omgaat met de niet-Joden, die onbesneden zijn, geen sabbatsgebod onderhouden of volgens de Joodse spijswetten leven, dan gaat hij deze mensen echt geen Joodse wetten opleggen. Dat geluid klonk wel in de gemeenten. De zogenaamde Judaïsten menen dat de Grieken die Christus aanvaardden nu ook de Joodse wetten moeten onderhouden. Als Paulus bij de Grieken is voelt hij zich zelfs vrij om 'als Griek' te leven. Hij wordt als zonder de wet voor hen die niet onder de wet zijn. En natuurlijk betekent dat niet dat hij maar raak leeft, hij staat onder de wet van Christus. Hij zal heus niet mee gaan doen met zondige praktijken die onder de onbekeerde heidenen voorkwamen. Maar het Evangelie moet voortgang hebben. Ook de Grieken moeten gewonnen.

En zo is hij ook voor de zwakken zwak geworden. Hier lijkt hij weer terug te grijpen op hoofdstuk 8, het gedeelte over het offervlees. Paulus riep daar op om rekening te houden met de gewetens van 'zwakke broeders en zusters' en daar niet overheen te walsen. De zwakken zijn daar de mensen die het voor hun geweten niet kunnen verantwoorden om zo maar vlees te eten waarvan je de afkomst niet kent. Het kan maar zo aan de afgoden gewijd vlees zijn. Ook nu geldt weer dat Paulus zich in de omgang met deze zwakke gelovigen aanpast omwille van het Evangelie. Het gaat om mensen winnen voor Christus en opbouwen in hun geloof. En dat geldt voor de Joden, die de wetten van Mozes willen handhaven, voor de Grieken die deze wetten niet handhaven, en ook voor de zwakke gelovigen met een nauw geweten.

Paulus past zich aan, niet om als een kameleon elke keer van kleur te verschieten, of uit angst voor mensen geen duidelijk standpunt wil aannemen. Nee, dat aanpassen

is juist zijn bewuste keus. Je zou kunnen zeggen dat aanpassen zijn standpunt is. Niets mag de verkondiging van het Evangelie in de weg staan. Hij maakt zijn eigen voorkeur ondergeschikt aan dit grote doel. Mensen winnen voor Christus!

Wat kunnen wij daar nu van leren? Wij hebben waarschijnlijk niet direct te maken met de verhouding tussen Joodse – en niet-Joodse christenen. Maar we hebben waarschijnlijk allemaal wel te maken met mensen die wij ook willen winnen voor Christus. In de omgang met deze mensen mogen er geen belemmeringen voor het Evangelie opgeworpen worden. Mensen die gaan geloven hoeven niet al onze gebruiken te waarderen. Ze hoeven niet van onze muziek te houden en de plechtige taal van oude liederen en oude Bijbelvertalingen te waarderen. Ze moeten de Here Jezus leren kennen! Het wonder van Pinksteren is dat mensen het Evangelie in hun eigen taal hoorden. Wij mogen proberen buitenstaanders in hun eigen taal te bereiken en onze eigen gebruiken daaraan ondergeschikt maken.

Maar andersom hebben we in de gemeente ook te maken met mensen die al hun hele leven hun geloof hebben beleefd op een bepaalde manier. Ik leer van Paulus dat hij met respect voor z'n Joodse volksgenoten mee doet met hun gebruiken. Op een zelfde manier zal er in de gemeente respect moeten zijn voor de gebruiken die voor heel veel mensen al generaties lang meegaan en troost en houvast hebben geboden. Als iemand troost vindt in de woorden van oude liederen dan is dat prachtig. Als iemand oprecht God dient en al een leven lang bijvoorbeeld de zondag heeft ingevuld door bewust dingen na te laten, dan respecteren we dat en dan zijn we zuinig op elkaars geweten.

Paulus' doel is het Evangelie verkondigen. En dat doel houdt hij voor ogen. En dat doel moet ons in de gemeente ook de focus zijn. Bij veranderingen hoort de vraag altijd te zijn of het de verkondiging van het Evangelie versterkt of verzwakt.

Veranderingen zijn geen doel op zich, maar het winnen van jong en oud, Jood en Griek voor Christus, daar draait alles om. Paulus' levenstaak was zo veel mogelijk mensen winnen en houden bij het Evangelie en dat mag bij ons niet anders zijn.

Want alleen bij Jezus Christus is redding te vinden.

AMEN